

РЕШЕНИЕ

№ 3145

гр. София, 22.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 145 СЪСТАВ, в публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: НОРА ВЛ. МАРИНОВА

при участието на секретаря В.

като разгледа докладваното от НОРА ВЛ. МАРИНОВА Гражданско дело № 20231110137458 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 310 и сл. ГПК.

Предявени са обективно съединени конститутивни иски с правна квалификация чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване за незаконно и отмяна на уволнението на ищеца С. Н. Д., извършено със заповед № .г., подписана от управителя на ответника „С. и с правна квалификация чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност „Шофьор на товарен автомобил Международни превози“ при ответника „С..

Ищецът С. Н. Д. твърди, че по силата на сключен с ответника „С. безсрочен трудов договор от 04.01.2023г. работил на длъжността „Шофьор на товарен автомобил Международни превози“ при него, като със заповед № .г., издадена от работодателя, връчена му на 19.05.2023г., договорът бил прекратен поради налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ за извършване на следните дисциплинарни нарушения: преждевременни напускания на работа, всяко от които повече от 1 час на 03.05.2023г. и на 04.05.2023г., неявяване на работа на 02.05.2023г. и от 05.05.2023г. до датата на издаване на заповедта – 18.05.2023г., неуведомяване на работодателя за отсъствието си и непосочване на причина за това, нито представяне на документи, обосноваващи обстоятелства, които налагат неявяването на работа, както и че не е предал съхранените при него документи, в това число документите на автомобила и оборудване, не е представил тахографската си карта за снемане на информация, с което поведение затруднил сериозно организацията на работа, нарушил работния график, не изпълнил възложената му работа и уронил доброто име на работодателя пред негови клиенти и партньори – нарушения по т. 187, ал. 1, т. 1, т. 3, т. 8 и т. 10 КТ. Ищецът оспорва уволнението като незаконосъобразно, тъй като заповедта била немотивирана, а това, което било изложено в заповедта, не отговаряло на действителната обстановка и ищецът не бил извършил никое от вменените му нарушения. Твърди, че от средата на м.04.2023г. до 01.05.2023г. е бил в болничен за гледане на малко дете, за което работодателят е бил уведомен, болничният лист му бил предаден, но последният не подал същия към НОИ нито тогава, нито по-късно. През цялото време на ползване на отпуска твърди, че работодателят му искал обяснения защо не се е явявал на работа. През целия ден на 01.05.2023г. не получил обаждане или съобщение по вайбър (каквато била практиката във фирмата) от офиса на фирмата за поставена задача на този ден. На 02.05.2023г. отишъл в офиса на фирмата, заедно с лицето В., при което работодателят го нападнал вербално с

искане за даване на обяснения поради каква причина е бил в болничен и защо изобщо е излизал в болничен, както и защо не се е явил на работа на 02.05.2023г. в 08.00 часа, на което ищецът отговорил, че не е имало поставена задача от тяхна страна. След това ищецът написал молба за отпуск за оставащите два дни от предизвестието за напускане, което било категорично отказано от работодателя. Ищецът твърди, че на 01.04.2023г. е депозирал предизвестие за напускане до работодателя, като считано от 02.05.2023г. нямал задължение да работи повече при него поради прекратяване на трудовото правоотношение с оглед изтичане на срока на писменото предизвестие. Твърди, че независимо от това на 03.05.2023г. в 8.00ч. отишъл в гаража на фирмата, намиращ се в с. К., и се разписал в книгата за дневен инструктаж. След това му било разпоредено от офиса на фирмата да закара ремарке, собственост на работодателя, до гр. Д., който курс ищецът изпълнил, прибрал се около 18.00ч. в гаража на ответника, извадил тахографската карта и си тръгнал. Твърди, че отишъл на работа и на 04.05.2023г. в гаража на ответника, отново придружаван от В., но не му било позволено да постави тахографската карта в тахографа на камиона и му казали да изчака. Ищецът чакал през целия ден да предаде камиона и полуремаркетото на служител на фирмата, но не му било оказано съдействие и не било посочено лице, на което да ги предаде, дори след разговор с управителя на ответното дружество. Въпреки това ищецът бил цял ден на разположение на работодателя, който не го допуснал до работа. На 05.05.2023г. ищецът отишъл в офиса на фирмата, но там нямало никого. След около 2 часа дошъл управителят на дружеството, с когото бил проведен разговор относно прекратяването на трудовия договор и оформянето на трудовата книжка по подаденото предизвестие, като управителят заявил, че това ще стане през следващата седмица, тъй като в офиса нямало никого, поради което ищецът направил изрично пълномощно на В. да получи необходимите документи. Такива документи не му били предадени. Поради изложеното твърди, че не е извършвал вменените му дисциплинарни нарушения, свързани с преждевременно напускане и неявяване на работа, а отделно от това поддържа, че трудовото му правоотношение било прекратено едностранно от него с предизвестие преди началната дата на периода, в който се твърди да е допуснал нарушенията. Твърди, че уговореното между страните предизвестие за прекратяване на трудовия договор за работника/служителя било от 1 месец, като такова ищецът отправил до ответника на 05.04.2023г. Оспорва да е извършил и нарушенията, свързани със сериозно затрудняване на организацията на работа, нарушаване на работния график и неизпълнение на възложената му работа и уронване доброто име на работодателя пред негови клиенти и партньори, като поддържа, че не било ясно с какво конкретно поведение и на коя дата е извършил същите, с какви конкретни действия е уронил доброто име на работодателя, не било посочено и кои са другите трудови задължения, предвидени в закон и други нормативни актове, които ищецът не бил изпълнил. Твърди, че не е получавал лично покана за даване на обяснения с изх. № .г., която била получена от майка му и която не е могла да му я предаде в срока за даване на обяснения поради това, че по това време ищецът бил в чужбина, поради което не е имал възможност да даде обяснение в посочения 3-дневен срок. Твърди, че узнал за поканата след получаване на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение. Счита също така, че наложеното му наказание не съответства на тежестта на нарушението и при налагането му работодателят не е взел предвид липсата на предходни извършени нарушения на трудовата дисциплина. С оглед изложеното моли за признаване на уволнението му за незаконно и неговата отмяна, както и за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност при ответника „Шофьор на товарен автомобил Международни превози“, както и за присъждане на разноски за производството.

Ответникът „С. е подал отговор на исковата молба в срока по чл. 131, ал. 1 ГПК, с който оспорва предявените искове. Не спори, че страните са били обвързани от безсрочен трудов договор, сключен на 04.01.2023г., по силата на който ищецът работил на длъжността „Шофьор на товарен автомобил Международни превози“ при ответника, както и че със заповед № .г., издадена от работодателя „С., връчена лично на ищеца на 19.05.2023г., било прекратено трудовото му правоотношение поради налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“. Не спори и че ищецът е подал на 05.04.2023г. едномесечно предизвестие за прекратяване на трудовия договор. Ответникът твърди, че в сключения трудов договор бил уговорен срок за изпитване в полза на работодателя, до изтичането на който работникът можел да прекрати правоотношението с предизвестие от три, а не от един месец, което следвало от предвиденото в чл. 4, б. „в“ от договора, поради което трудовото

правоотношение било прекратено законосъобразно на основание по чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ през време на действието на договора. Твърди, че преди налагане на наказанието е поискал обяснения от ищеца с поканата с изх. № .г., която поддържа да е получена лично от ищеца на 11.05.2023г., видно от отбелязването на разписката, на която било изписано собственоръчно името „Д.“. Счита, че дори и поканата да е получена от друг член на домакинството, същата се явява редовно връчена при спазване на чл. 36 от Закона за пощенските услуги и Общите правила за условията за доставяне на пощенски пратки и пощенски колетти на Комисията за регулиране на съобщенията и съответния пощенски оператор. Твърди, че е изпълнил задължението си да поиска писмени обяснения, изпращайки писмо чрез куриерска служба на домашния адрес на служителя, като ищецът след проведен разговор със служителя на куриерската служба, е поискал да узнае кой е изпращачът на пратката, след което е отказал да я получи. С оглед изложеното счита, че обяснения не са дадени по вина на ищеца. Твърди, че ищецът не се е явил на работа в три последователни работни дни от 05.05.2023г. до 10.05.2023г., което било достатъчно тежко нарушение на трудовата дисциплина, обосноваващо уволнението. Твърди, че с решение на ЛКК от 10.07.2023г. издаденият на ищеца болничен лист от 19.04.2023г. е бил отменен, поради което не е имало законова причина за неявяването му на работа и за периода от 19.04.2023г. до 01.05.2023г., който макар и извън периода, посочен в заповедта за уволнение, обосновавал тежестта на извършеното нарушение и съответно наложеното дисциплинарно наказание. По изложените съображения моли за отхвърляне на предявените иски и за присъждане на разноски за производството.

При така изложените твърдения и оспорвания на страните и като взе предвид събраните по делото доказателства съдът намира следното от фактическа и правна страна:

Предявени са обективно кумулативно съединени конститутивни иски – иск с правна квалификация чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ и иск с правна квалификация чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ.

По иска с правна квалификация чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ:

В тежест на ищеца по предявения иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ е да докаже съществуване на безсрочно трудово правоотношение с ответника, което е било прекратено с оспорената заповед, както и твърденията си да се е явявал на работа в посочените в исковата молба дни и да е извършил твърдените действия, както и поканата за даване на писмени обяснения с изх. № .г. да е получена от майка му по време, в което същият се е намирал в чужбина, поради което получателят не е успял да му предаде съобщението, съответно ищецът не е могъл да даде обяснения в искания срок.

В тежест на ответника е да докаже законността на извършеното уволнение на посоченото основание, т.е. че ищецът е извършил вменените му нарушения на трудовата дисциплина, съответно че правото на уволнение е надлежно упражнено – наложено е от компетентен орган, с мотивирана заповед, която съдържа точно и конкретно описание на извършените нарушения, че е изпълнил задължението си по чл. 193, ал. 1 ГПК да изслуша ищеца или да приеме писмените му обяснения преди налагане на наказанието, както и твърденията си в трудовия договор да е уговорен тримесечен срок на предизвестие за прекратяване на договора от работника/служителя преди изтичане срока за изпитване, поканата за даване на обяснения с изх. № 26 от 10.05.2023г. да е връчена при отказ след проведен от ищеца разговор със служител на куриера и след като ищецът е узнал кой е изпращачът на пратката.

С доклада по делото като безспорни между страните и ненуждаещи се от доказване на основание чл. 146, ал. 1, т. 4 ГПК са отделени обстоятелствата, че между страните е съществувало безсрочно трудово правоотношение, възникнало въз основа трудов договор от 04.01.2023г., по силата на който ищецът работил на длъжността „Шофьор на товарен автомобил Международни превози“ при ответника, че със заповед № .г., издадена от работодателя „С.,“ връчена лично на ищеца на 19.05.2023г. договорът бил прекратен поради налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“, както и че на 05.04.2023г. ищецът отправил до ответника едномесечно предизвестие за прекратяване на трудовия договор, което е достигнало до работодателя на същата дата.

В съдебно заседание, проведено на 08.02.2024г. като безспорно между страните е

отделено и обстоятелството, че поканата до ищеца за даване на писмени обяснения по реда на чл. 193 КТ от 10.05.2023г. е връчена на ищеца лично чрез куриер на 11.06.2023г.

Дисциплинарната отговорност на работника/служителя е уредена с разпоредбите на чл. 186-199 КТ. Дисциплинарното наказание „уволнение“ се налага за извършени тежки нарушения на трудовата дисциплина, неизчерпателно изброени в разпоредбата на чл. 190, ал. 1 КТ, при спазване на формална процедура от компетентния орган по чл. 192, ал. 1 КТ – работодателят или от определено от него лице или от друг орган, оправомощен от закон, с мотивирана писмена заповед, в която се посочват нарушителят, нарушението и кога е извършено, наказанието и законният текст, въз основа на който се налага (чл. 195, ал. 1 КТ), и в сроковете по чл. 194 КТ, като преди налагане на наказанието работодателят е длъжен да изслуша работника или служителя или да приеме писмените му обяснения и да събере и оцени посочените доказателства (чл. 193, ал. 1 КТ).

Спазването на посочената процедура е в доказателствена тежест на работодателя, който по иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ следва да установи законосъобразността на уволнението на посоченото в заповедта за уволнение основание, както и че правото на уволнение е надлежно упражнено. Нарушаване на формалната процедура по извършването на уволнението е достатъчно основание за признаването му за незаконно, при което спорът не се разглежда по същество.

В случая по делото се установява, че ответникът е издал писмена мотивирана заповед с № .г., с която е наложил на ищеца дисциплинарно наказание „уволнение“ за извършени нарушения на трудовата дисциплина, изразяващи се в преждевременно напускане на работа, всяко от които повече от 1 час на 03.05.2023г. и 04.05.2023г., неявяване на работа на 02.05.2023г. и от 05.05.2023г. до датата на издаване на заповедта – 18.05.2023г., както и за това че не е уведомил работодателя за отсъствието си и не е посочил причина, както и не е представил документи и обосноваващи обстоятелства, които налагат неявяване на работа, а така също за това, че не е предал съхраняваните от него документи, в това число документите на автомобила и оборудване, не е предоставил тахографската си карта за снемане на информация, предвид възложените му трудови функции и с неявяването си на работа сериозно е затруднил организацията на работа, нарушил е работния график, като по този начин не е изпълнил възложената му работа, уронил е доброто име на работодателя пред неговите клиенти и партньори – нарушения на трудовата дисциплина по смисъла на чл. 190, ал. 1, т. 1 и т. 2 КТ вр. чл. 187, ал. 1, т. 1, т. 3, т. 8 и т. 10 КТ. Заповедта е връчена лично на ищеца на 19.05.2023г., за което страните не спорят, а и се установява от обратната разписка за получаване на куриерска пратка, съдържаща заповедта, с отбелязване за получаването ѝ от „Д.“ на „19.05.2023г.“

Въз основа съдържанието на заповедта съдът намира, че същата е мотивирана и съдържа необходимите реквизити, посочени в разпоредбата на чл. 195, ал. 1 КТ, отнасящи се до индивидуализиране на вменените дисциплинарни нарушения по начин, който да позволява на работника/служителя да упражни ефективно правото си на защита срещу него (с изключение на неконкретизираните други трудови задължения, които е нарушил ищецът) – а именно в заповедта са посочени нарушителят, нарушението и кога е извършено, наказанието и законният текст, въз основа на който се налага. Заповедта е подписана от управителя на дружеството, а наказанието е наложено в преклузивния двумесечен срок от откриване на индивидуализираните в заповедта нарушения, предвиден в разпоредбата на чл. 194, ал. 1 КТ. В този смисъл са неоснователни възраженията на ищеца срещу мотивираността на заповедта и спазване на формалната процедура по издаването ѝ, още повече че от твърденията му, изложени в исковата молба, липсва основание за извод, че у него съществува неяснота относно вменените му нарушения – напротив, същият описва детайлно развоя на събитията на датите, посочени в заповедта, на които се твърди, че същият не се е явявал на работа или е напускал преждевременно работното си място.

Не се установява и твърдението на ищеца, че трудовият договор е бил прекратен на друго основание преди връчване на процесната уволнителна заповед. Ищецът счита, че това е станало на основание по чл. 326, ал. 1 КТ – чрез отправяне на едномесечно писмено предизвестие на 05.04.2023г., който срок е изтекъл на 05.05.2023г., когато се е прекратило трудовото правоотношение между страните и че това е станало преди издаване и връчване на заповедта за уволнение от 18.05.2023г. Действително страните не спорят и се установява

от приетите писмени доказателства, че ищецът е отправил до работодателя писмено едномесечно предизвестие за прекратяване на трудовия договор, входирано при ответника под № 2 на 05.04.2023г. От съдържанието на уговорките в трудовия договор и по-специално тази на чл. 4, б. „в“ се установява, че страните са постигнали съгласие, че „в случай на прекратяване на договора след изтичане на срока на изпитване, срокът на предизвестие при прекратяване на трудовия договор е 3 (три) месеца за всяка от страните“. От разпита на свидетеля В., служител на ответника, се установява, че преди сключване на трудовия договор на ищеца са му били разяснени от свидетелката всички клаузи по договора, включително и за срока на предизвестие, а именно, че той е тримесечен, като по този начин се сключвали всички трудови договори при ответника с оглед спецификата на дейността му. Свидетелката посочва още, че ищецът е прочел щателно представените му документи във връзка със сключване на договора преди да ги подпише и не е имал никакви възражения по тях. Съдът преценява посочените показания по реда на чл. 172 ГПК с оглед възможната заинтересуваност на свидетелката в полза на ответника като негов служител и предвид обстоятелството, че същата е майка на управителя на ответното дружество, но ги кредитира предвид обстоятелството, че същите възпроизвеждат преки впечатления от подлежащите на доказване факти, детайлни са и се подкрепят от събраните по делото писмени доказателства. С оглед изложеното и като взе предвид, че волята на страните относно клаузата на чл. 4, б. „в“ от договора се явява неясна по отношение на уговорката за срока на предизвестие за прекратяване на договора преди изтичане на изпитателния срок (в каквато хипотеза е отправеното предизвестие), намира, че следва да разтълкува същата. Съгласно разпоредбата на чл. 20 ЗЗД при тълкуването на договорите трябва да се търси действителната обща воля на страните, а отделните уговорки трябва да се тълкуват във връзка едни с други и всяка една да се схваща в смисъла, който произтича от целия договор, с оглед целта на договора, обичаите в практиката и добросъвестността. За целите на тълкуването могат да се вземат предвид и други обстоятелства като поведението на страните преди сключване и по време на изпълнение на договора, обичайно възприетата практика в отношенията между работник/служител и работодател и др., което е допустимо да се установява и със свидетелски показания. В конкретния случай съдът намира, че общата воля на страните, изразена в договора, макар и неясно в разпоредбата на чл. 4, б. „в“, е била уговарянето на тримесечно предизвестие за прекратяване на договора от всяка от страните, което да се прилага по време на действие на договора. Уточнението в обсъжданата разпоредба, че се отнася за случаите след изтичане на изпитателния срок, има предвид обстоятелството, че до изтичане на този срок, уговорен в негова полза, работодателят може да прекрати трудовия договор без предизвестие, като след изтичане на изпитателния срок, срокът на предизвестие ще бъде тримесечен и за двете страни, доколкото той е такъв за работника/служителя и преди изтичане на изпитателния срок, поради което по този начин ще се постигне изискването на чл. 66, ал. 1, т. 6 КТ за еднакъв срок на предизвестие и за двете страни при прекратяване на трудовия договор. Това следва както от буквалното и систематично тълкуване на чл. 4, б. „в“ от договора, наред с другите разпоредби от същия и по-специално тази на чл. 4, б. „а“, установяваща уговорка за 6-месечен изпитателен срок в полза на работодателя, така и от целта на договора и духа на закона, както и принципът на добросъвестност, изискващ равно третиране на страните в правоотношението. Направеният извод се подкрепя и от събраните гласни доказателства за преддоговорните отношения на страните и тяхното поведение преди сключване на договора, от които се установява, че практиката на ответника-работодател, продиктувана от характера на извършваната работа, е била да сключва трудови договори с уговорка за тримесечно предизвестие за прекратяването им, както и че в конкретния случай ищецът е бил предварително запознат с тази уговорка, проучил е детайлно представените му преди подписване на договора документи и не е имал възражения срещу отделни уговорки, включително тази на чл. 4, б. „в“ от договора.

При така установените факти следва, че отправеното от ищеца на 05.04.2023г. едномесечно предизвестие за прекратяване на договора не е породило целените правни последици, поради което към датата на връчване на заповедта за уволнение на 19.05.2023г. страните са били обвързани от съществуващо трудово правоотношение, възникнало със сключването на трудовия договор от 04.01.2023г.

Прекратяването на трудовото правоотношение с оспорената заповед обаче се явява незаконосъобразно на друго основание. Съдът намира, че ответникът, при носена от него

тежест на доказване, не е установил пълно и главно, че е поискал писмени обяснения за описаните в заповедта дисциплинарни нарушения (с техните обективни и субективни признаци) от ищеца преди налагане на дисциплинарното наказание. По делото е приета като доказателство покана за искане на обяснения с изх. № .г., в която са описани част от посочените в заповедта за уволнение нарушения – неявяване на работа за повече от два дни, а именно – присъствие на 02.05.2023г. и на 03.05.2023г. само за няколко часа, и неявяване на работа от 04.05.2023г. до 10.05.2023г. Съгласно отбелязването на обратната разписка (л. 41 от делото), с която е връчено съобщението чрез куриер, тази покана, която единствена съдържа описание на нарушенията, послужили за основание за уволнението, е връчена лично на ищеца на 11.06.2023г. Посоченият факт, не само че не е спорен между страните, а е и изрично признат от ответника в проведеното на 08.02.2024г. съдебно заседание, в което е отделен от съда като безспорен и неподлежащ на доказване. С оглед изложеното и предвид липсата на оспорване и оборване на удостоверяването, съдът следва да приеме, че поканата за даване на обяснения е връчена на посочената в обратната разписка дата – 11.06.2023г., близо месец след връчване на заповедта за уволнение. Останалите две покани за даване на обяснения с изх. № .г. и с изх. № .г., представени по делото, не касаят периода и описаните в заповедта за уволнение нарушения, поради което са неотносими към предмета на доказване по делото. Неотносими са и дадените от ищеца обяснения от 02.05.2023г. за неявяването му на работа на същата дата, доколкото същите не са свързани с поканата от 10.05.2023г., а освен това касаят само един ден от периода, посочен в заповедта, който сам по себе си не е послужил за уволнението и не може да обоснове състава на нарушението по чл. 190, ал. 1, т. 2 КТ – неявяване на работа в течение на два последователни работни дни.

Гореизложеното обосновава извод за неспазване на императивната разпоредба на чл. 193, ал. 1 КТ за изслушване на работника или служителя или приемане на писмените му обяснения преди налагане на дисциплинарното наказание, както и за събиране и оценка на посочените доказателства преди този момент, което само по себе си на основание чл. 193, ал. 2 КТ води до незаконосъобразност на извършеното уволнение и задължава съда да отмени дисциплинарното наказание, без да разглежда спора по същество.

По посочените мотиви оспореното уволнение, извършено със заповед № .г., подписана от управителя на ответното дружество, се явява незаконосъобразно, като следва да бъде признато за такова и отменено по предявения от ищеца С. Н. Д. срещу „С. иск с правна квалификация чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, който се явява основателен и следва да се уважи.

По иска с правна квалификация чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ:

Предпоставки за уважаване на иска за възстановяване на предишната работа по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ е признаване на извършеното уволнение за незаконно и установяване, че трудовото правоотношение би съществувало, ако не беше незаконно прекратено.

В случая не е спорно, че съществувалото до процесното уволнение трудово правоотношение между страните е било безсрочно, като се установи и че същото не е било прекратено на друго основание преди връчване на процесната уволнителна заповед, поради което и предвид изхода на обуславящия иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за незаконност на уволнението, следва, че основателен е и обусловеният иск по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ, поради което следва да се постанови възстановяване на ищеца на заеманата до уволнението длъжност „Шофьор на товарен автомобил Международни превози“ при ответника „С..

По разноските:

При този изход на спора право на разноски има ищецът, който е претендирал и доказал извършване на разноски в размер на 780 лв., платено в брой адвокатско възнаграждение, които следва да му се присъдят на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

Съобразно разпоредбата на чл. 78, ал. 6 ГПК, когато делото е решено в полза на лице, освободено от държавна такса или от разноски по производството, осъденото лице е длъжно да заплати всички длъжащи се такси и разноски. Съответните суми се присъждат в полза на съда. На посоченото основание и съобразно уважените искове ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на СРС сумата от 160 лв. – държавна такса за производството.

Така мотивиран, Софийски районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА НЕЗАКОННО И ОТМЕНЯ на основание чл. 344, ал.1, т. 1 КТ уволнението на С. Н. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. П., извършено със заповед № .г., подписана от управителя на „С., ЕИК ., със седалище и адрес на управление: с. Л..

ВЪЗСТАНОВЯВА на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ С. Н. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. П., на заеманата до уволнението длъжност „Шофьор на товарен автомобил Международни превози“ при „С., ЕИК ..

ОСЪЖДА „С., ЕИК ., със седалище и адрес на управление: с. Л. да заплати на С. Н. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. П., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 780 лв., представляваща разноски за производството.

ОСЪЖДА „С., ЕИК ., със седалище и адрес на управление: с. Л. да заплати на основание чл. 78, ал. 6 ГПК по сметка на Софийски районен съд сумата от 160 лв., представляваща държавна такса за производството.

Решението, на основание чл. 315, ал. 2 ГПК, подлежи на обжалване от страните пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от датата на обявяването му – 22.02.2024г.

Съдия при Софийски районен съд: _____